

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 16.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813972704/facsimile.pdf> (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

kjende, og itide redde Eders Selvfærdighed? „Nei!“ lyder Svaret igjen. Naar I da, i Eders Forhold til Menneskene, indrømme at Forstanden ikke underkuer, men forhøier og forherliger Kjærligheden, kunne I da ikke forudsætte at det Samme maa være Tilfældet med Hensyn til det Guddommelige? Troe I ikke, at I først ret ville elske Gud, naar I forstaae ham? Hvis dette er Tilfældet, da frygter ikke det „Hvorfor?“ der vel mangen Gang har opvakt Uengstelse og Tvivl i Eders Hjerter. Den, som spørger, skal svares, thi saavidt som Spørgsmaalet er neblagt i Eder fra Begyndelsen af, er Muligheden til en Besvarelse der ogsaa: intet „Hvorfor?“ kunde existere, hvis der ikke ogsaa var et „Derfor“.

Frygte I Oplesningen paa Livets Gaade? Frygte I for at denne Gud, der for Eders barnlige Kjærlighed og Troe viste sig som en mild og barmhjertig Fader, ved Forstandens Belysning skal findes at være en grusom Nemesis, en ubøielig Skjæbne. Frygte I at Virkeligheden skal forjage Drømmen, istedetfor at realisere den, eller i sig selv at give en rig Erfarning? — Ijaanfald tilbede I jo et Laagebillede, paa hvis Realitet I ikke selv ret troe, skjøndt I ikke heller vove at tvivle! — Selv om man vilde tænke sig der Utænkelige, forudsætte det Umulige: At Gud var en ubevidst Naturkraft eller endog en ond Magt, der styrede Menneskene til deres Fordærvelse — vilde Du da heller lade Dig styre af blinde, og trøste Dig ved Din Phantasi-Gud, end Du vilde se Dinene

aabnet, og lære Virkeligheden at kende, før i det sidste Tilfælde at vakne Dig imod den, og i det første — hvis der ingen Gud var udenfor Skabningen — at sige: Jeg er selv en Gudsdom. — Du tvivler, betænker Dig? Du vilde dog heller kende Dine Forældre, selv om de ikke vare gode, end blindt tilbede og adlyde dem.

Men forstaae Gud, den store Ufattelige, som boer i et Lys, hvorhen Ingen kan komme — denne Tanke forekommer Dig kanske fornæstelig. Dog naa Du tager i Betænkning, at jeg kun betragter Livet som et ruge Pulsflag, som et Manddrag i Tilværelsen, og paa at allerede her mange Glimt af Guds Væsen aabenbare sig for os, saa vil Du ikke længere finde det fornæsteligt, at jeg anseer det for Erkjendelsens Maal, at bringe os til i Manden at staae for Gud, Afsigt til Afsigt. Vel boer han i et Lys, hvorhen Ingen kan komme uden stær Kamp og Strid, men Lyset skinner dog ned paa vor jordiske Tilværelse, det skinner ind i hver af os, og af Solkinnet lærer man Solen selv at kende; kun ved at bade sin Sjæl deri, styrkes den til at kunne taale Synet af det store Evigheds Lys, hvori Gud boer, og hvori vi skulle forenes med ham.

Mange, ja de allerfleste af Eder have kanske aldrig søgt nogen Tvivl om de Lærdomme, der meddeles os i Barndommen eller nogen Trang til at undersøge dem.